

מעלית. רק מי שרוצה, מגיע. אבל מי שמגיע — נשאר. ככה זה. אחרי שהשוטר בא הלכתי למיטרה. לא בניידת. באוטו שלי! אבי בהט לא הולך למיטרה ביניידת. כולם מכירים אותי ויודעים שזה ככה. כשאני בא לשם, אני לא מדבר עם סתם. רק למפקחים. רק לגדולים! אני מסביר להם מה לעשות, אני עוזר להם.

כשבאתי למיטרה הסברתי שיש פה דבר משונה. אמא שלי ואחותי הן שנתנו את התלונה. אך הן מתלוננות על זה ש"לקחתי לרינה, לאחות השנייה, אז למה היא לא באה? למה היא לא התלוננה? אחרי-כך בא עוד שוטר הביתה, לגרושתי. מה קורה פה? הם הסכימו לדעתי, הלכתי. הפעם הוא אמר שיש להם תלונה גם בשמה של רינה. יש לי כוח, מוח וסבי לבנות ויש לי שלושה. יש לי עוד דבר, אבל אותו אני לא מגלה. העיקר בחיים זה סבלינות. סבלנות.

Take the line — I am the best. הלכתי שוב למיטרה. הפעם אני מתחיל להרגיש שנעשה קשר נגדי. רינה באה לאמא שלי, אמא שלי נותנת לה חיוך. אבל היא צריכה לבוא אלי, לאח שלה. יש לי בית טוב, אני מקפיד עליהן, רק האמא עונה לי, לא רוצה לתת לי לדבר עם רינה. מאפיה שלמה יש שם נגדי. אני מבין שרינה מחפשת מישענה, אבל אני אתן לה אותה. אני רוצה לתת לה מישענה.

לפני שנתיים וחצי נתתי למנחם 300 אלף לירות. נתתי לו במומון, כי הוא היה צריך את זה דחוף. בגלל בעיות אישיות. נתתי לו כי לא היה לו מאיפה לקחת. עכשיו לא לקחתי בגזילה 300 אלף. נתתי במתנה את הסכום של הריבית שהיה כבר אולי מיליון לירות. נתתי מתנה לאחותי היקרה.

החלטתי להילחם בתלונה של אמא שלי



ברוך כהן
להיות מישענה

ואחותי. הגשתי תלונה. אין לי עורך-דין. אני בעצמי עורך-דין. שם אמרתי שאני רוצה שכל הכסף של הגיס שלי — 20 מיליון לירות — ילכו לבת שלו. לא לאף אחד אחר. אני לא רוצה כלום, אבל לא רוצה שיקחו לילדה כסף. הגשתי תלונה נגדם.

לפני זה הלכתי לרב ולחזון-בתשובה. חששתי שאולי אני עובר על אחת מעשרת הדיברות, על כבוד הורים. החזון בתשובה ענה לי: "זה בסדר אבי! תמשיך". התבכי עה הנגידת שלי היא: קשירת קשר, הסתה, סחיטה, לשון-הרע, אימים, הפללה, הונאה ועדות שקר.

אני רוצה שכל הכסף ילך לילדה הי קטנה. הכל. 20 מיליון. כך אני קובע במיקרה הזה. יש מי שקובע שאני הקובע. וזה יסאר ככה דרר-קבע.

עד כאן סיפורי של אבי.

הדיילת הגייג'ית העזה לדבר במונית,

הקברניט הורה לה לשחק,

ביקש להוריד אותה מהטיסה לניו-יורק

ועיכב את המראת המטוס

במונית ישבו חמישה אנשים. הקפטן, מהנדס הטיס, שתי דיילות ונהג. הם היו בדרכם לנמל-התעופה בן-גוריון בלוד. כדי לעלות על מטוס שהיה בדרכו לניו-יורק.

שתי הדיילות שוחחו אחת עם רעותה. הקברניט, מנדי ואנס, שכנהוג, היה האחרון שעלה למונית הצוות, שוחח עם מהנדס הטיס. לפתע הוא פנה אל הדיילת ואמר לה: "את לא מרגישה שאת מפריעה לי לדבר?"

הדיילת, צילה טננבאום, ידועה באל-על כבחורה שקטה, ובוודאי לא קולנית. צילה ענתה: "אני מדברת בשקט עם חברה שלי. ואנס רגז על תשובתה ואמר לה בקול: "כשאני מדבר, את תשתקי!"

צילה נפגעה מטון-הדיבור המתנשא ורשיבה: "אני מאד מבקשת שלא תדבר אלי בצורה כזו." פסק ואנס: "את לא תעלי על הטיסה שלי!" במונית השתררה תד-המה. איש לא דיבר יותר.

מנדי ואנס, גבר-קומה, גבר בשנות החמישים שלו, נולד בדרום-אפריקה. הוא אחד הקברניטים הוותיקים בחברה, אחד

הבודדים המטיסים את מטוס הג'מבו 747. ואנס ידוע כאיש חביב אך קברניט הדור רש את מלוא הכבוד ואת מלוא הדרת הכבוד שאליהם הורגל בארץ מוצאו.

בלי ג'וקים

של אופנה

צילה טננבאום-שי, הדיילת שנתבקשה לשחק, היא אם לילד, נשואה ל-עובד אל-על בשם צביקה. היא גייג'ית יפה, שאינה לבושה במיטב מחלצות אירופה, כנהוג אצל חברותיה למקצוע. היא ממש "בסדר", אומרים חבריה באל-על, "אין לה בראש אופנה כמו ג'וני וקארדין. היא לובשת תמיד ג'ינס וחולצות פשוטות. אף פעם לא שומעים עליה רכילות. היא עושה את העבודה שלה טוב, ואף פעם לא שמענו על בעיות."

כשהגיעו חברי צוות הטיסה למישרד החברה בלוד, חשבו כולם שוואנס כחה מכל העניין והספיק להירגע מהתקריט במבנית. אולם ואנס מיהר לגשת אל האחד ראית על צוות הדיילים בטיסה ואמר לה: "טננבאום לא עולה על הטיסה שלי!"

הדיילים נרעשו. מדי פעם פורצים עימור-תים בין צוות הקוקפיט, תא-הטיס, לבין הדיילים. בדרך כלל עימותים אלה הופכים לעימות בין שני כוחות, שמאו קיומה של חברה אל-על הם מתכנסים זה בזה. ההתי-כתשות נעשית אמנם בנימוס ותוך כדי שתייה משותפת בלובי של בית מלון, כפי שיאה לאנשי צוות אוויר, אך השאלה

* מתוך כבוד לקברניטים נהוג בחברה אל-על כי מונית הצוות אוספת את קבר-ניט הטיסה אחרון, כאשר מדובר בנטיעה ללוד, ומורידה אותו ראשון, כאשר מדור-בר בפזור האנשים בבתי-הם.

הניצחית מייג'יד-מהילמי מרחפת בחללה של כימעט כל טיסה. קברניט הטיסה אחראי למעשה על כל הנעשה במטוס. הוא זכאי להוריד איש צוות נוסע, כשזה איננו נראה לו מסיבות כלשהן, מבלי שיהיה עליו לנמק כלל. הוא רשאי לעכב טיסה, אם הוא מוצא זאת לנחוצה, גם ללא אישור הנהלת החברה. למעשה הוא כלי-כוח. האחראי על צוות הדיילים, הפרסר, עניינו בנעשה במקום מושבם של הנוסעים. כאן הפרסר הוא הכלי-כוח, ממש כקברניט ביחס למטוס כולו.

בארץ טושטשו מעט תחומי היחסים בין הקברניט לפרסר, יחד עם שיחזור מסויים במתח והקפדה על הכבוד לקברניט. בחבר-רות ורות יש ואנשי תא הטיס אינם משתכנסים באותו בית-מלון עם שאר אנשי הצוות. הם קלאסה אחרת, מתבדחים אנשי אל-על, כשמדברים איתם על יחס הכבוד לקברניטים בחברות זרות. "אצלם הקפטן הוא אלוהים, מה שהוא אומר זה קודש הקדושים. אצלנו זה לא ככה. כל הכבוד לקפטן, הוא באמת עושה עבודה

טובה. אבל לא צריך להגזים. לפעמים סתם לא בא לו על משהו, או שהוא ניתקל באיזה בחורה שמסיבות שלו לא נראית לו, אז הוא מהלים לנקום ולהוריד אותה מהטיסה. זה כבר גולש לעניינים אישיים, אפילו אינטימיים. העולם השתנה, אין כבר אנשים עם כזה כבוד שאסור לחלוק עליו. הקפטן הוא בן-אדם וגם הדיילים לא פחות חשובים ממנו. אז שיהיה כבוד הדדי."

עניין של "סמכויות"

אחד הדיילים, ששמע את הקברניט ואנס מסרב להטיס את המטוס יחד עם הדיילת צילה טננבאום, התקשר אל בתיהם של חברי הוועד. אלה הורו לצוות הדיילים לעלות על הטיסה כולם כאיש אחד, כולל צילה, או בכלל לא.

אנשי מישרד צוותי-האוויר התחילו לשאת ולתת עם הקברניט. בינתיים התעכבו הדיילות לטיסה. הנהוג הוא שצוותי האוויר מגיעים לשטח השדה שעתיים לפני מועד המראה. הם עולים על המטוס, לשם הכנות ובדיקות, כשעה לפני ההמראה. מועד הדיילות הלך והתקרב, וואנס עמד עדיין בסירובו. דיילות הקרקע לא ידעו להסביר על איחור בשעת ההמראה מבלי שגילו להם את הסיבה. "מה, עוד פעם שבייתה?" הם שאלו ורטנו. "כל יום שבייתה? מה זה פה?" דיילות הקרקע לא ידעו להסביר את פשר העיכוב. וגם אם ידעו, בוודאי שלא היו מעזות לגלות את חרפת המאבק שבין הקברניט לבין הדיילות.

כשעה אחרי מועד ההמראה סוכם שכל הצוות, ללא יוצא מן הכלל, יעלה על מטוס. יקבל את הנוסעים וימשיך בטיסה.

הניצחית מייג'יד-מהילמי מרחפת בחללה של כימעט כל טיסה. קברניט הטיסה אחראי למעשה על כל הנעשה במטוס. הוא זכאי להוריד איש צוות נוסע, כשזה איננו נראה לו מסיבות כלשהן, מבלי שיהיה עליו לנמק כלל. הוא רשאי לעכב טיסה, אם הוא מוצא זאת לנחוצה, גם ללא אישור הנהלת החברה. למעשה הוא כלי-כוח. האחראי על צוות הדיילים, הפרסר, עניינו בנעשה במקום מושבם של הנוסעים. כאן הפרסר הוא הכלי-כוח, ממש כקברניט ביחס למטוס כולו.

בארץ טושטשו מעט תחומי היחסים בין הקברניט לפרסר, יחד עם שיחזור מסויים במתח והקפדה על הכבוד לקברניט. בחבר-רות ורות יש ואנשי תא הטיס אינם משתכנסים באותו בית-מלון עם שאר אנשי הצוות. הם קלאסה אחרת, מתבדחים אנשי אל-על, כשמדברים איתם על יחס הכבוד לקברניטים בחברות זרות. "אצלם הקפטן הוא אלוהים, מה שהוא אומר זה קודש הקדושים. אצלנו זה לא ככה. כל הכבוד לקפטן, הוא באמת עושה עבודה

טובה. אבל לא צריך להגזים. לפעמים סתם לא בא לו על משהו, או שהוא ניתקל באיזה בחורה שמסיבות שלו לא נראית לו, אז הוא מהלים לנקום ולהוריד אותה מהטיסה. זה כבר גולש לעניינים אישיים, אפילו אינטימיים. העולם השתנה, אין כבר אנשים עם כזה כבוד שאסור לחלוק עליו. הקפטן הוא בן-אדם וגם הדיילים לא פחות חשובים ממנו. אז שיהיה כבוד הדדי."

עניין של "סמכויות"

אחד הדיילים, ששמע את הקברניט ואנס מסרב להטיס את המטוס יחד עם הדיילת צילה טננבאום, התקשר אל בתיהם של חברי הוועד. אלה הורו לצוות הדיילים לעלות על הטיסה כולם כאיש אחד, כולל צילה, או בכלל לא.

אנשי מישרד צוותי-האוויר התחילו לשאת ולתת עם הקברניט. בינתיים התעכבו הדיילות לטיסה. הנהוג הוא שצוותי האוויר מגיעים לשטח השדה שעתיים לפני מועד המראה. הם עולים על המטוס, לשם הכנות ובדיקות, כשעה לפני ההמראה. מועד הדיילות הלך והתקרב, וואנס עמד עדיין בסירובו. דיילות הקרקע לא ידעו להסביר על איחור בשעת ההמראה מבלי שגילו להם את הסיבה. "מה, עוד פעם שבייתה?" הם שאלו ורטנו. "כל יום שבייתה? מה זה פה?" דיילות הקרקע לא ידעו להסביר את פשר העיכוב. וגם אם ידעו, בוודאי שלא היו מעזות לגלות את חרפת המאבק שבין הקברניט לבין הדיילות.

כשעה אחרי מועד ההמראה סוכם שכל הצוות, ללא יוצא מן הכלל, יעלה על מטוס. יקבל את הנוסעים וימשיך בטיסה.

הניצחית מייג'יד-מהילמי מרחפת בחללה של כימעט כל טיסה. קברניט הטיסה אחראי למעשה על כל הנעשה במטוס. הוא זכאי להוריד איש צוות נוסע, כשזה איננו נראה לו מסיבות כלשהן, מבלי שיהיה עליו לנמק כלל. הוא רשאי לעכב טיסה, אם הוא מוצא זאת לנחוצה, גם ללא אישור הנהלת החברה. למעשה הוא כלי-כוח. האחראי על צוות הדיילים, הפרסר, עניינו בנעשה במקום מושבם של הנוסעים. כאן הפרסר הוא הכלי-כוח, ממש כקברניט ביחס למטוס כולו.

בארץ טושטשו מעט תחומי היחסים בין הקברניט לפרסר, יחד עם שיחזור מסויים במתח והקפדה על הכבוד לקברניט. בחבר-רות ורות יש ואנשי תא הטיס אינם משתכנסים באותו בית-מלון עם שאר אנשי הצוות. הם קלאסה אחרת, מתבדחים אנשי אל-על, כשמדברים איתם על יחס הכבוד לקברניטים בחברות זרות. "אצלם הקפטן הוא אלוהים, מה שהוא אומר זה קודש הקדושים. אצלנו זה לא ככה. כל הכבוד לקפטן, הוא באמת עושה עבודה

טובה. אבל לא צריך להגזים. לפעמים סתם לא בא לו על משהו, או שהוא ניתקל באיזה בחורה שמסיבות שלו לא נראית לו, אז הוא מהלים לנקום ולהוריד אותה מהטיסה. זה כבר גולש לעניינים אישיים, אפילו אינטימיים. העולם השתנה, אין כבר אנשים עם כזה כבוד שאסור לחלוק עליו. הקפטן הוא בן-אדם וגם הדיילים לא פחות חשובים ממנו. אז שיהיה כבוד הדדי."

עניין של "סמכויות"

אחד הדיילים, ששמע את הקברניט ואנס מסרב להטיס את המטוס יחד עם הדיילת צילה טננבאום, התקשר אל בתיהם של חברי הוועד. אלה הורו לצוות הדיילים לעלות על הטיסה כולם כאיש אחד, כולל צילה, או בכלל לא.

דיילת צילה טננבאום

ואנס ניכנע לדיילת הוותיקה, העובדת בחברה כבר שבע שנים.

צילה טננבאום נמצאת עתה בביתה, שבי נאות אפקה. היא ירדה מהטיסות למשך שלושה חודשים. אמנם ידידיה טוענים כי לקרב האווירי בינה לבין הקברניט אין קשר לחופשה שאותה נטלה, מייד אחרי

הקרב האווירי בין הדיילת לקברניט

שחורה מאותה טיסה, אולם אין ספק שהיא עדיין נותנת להלם מסויים כתוצאה מאותה הקריה.

לא נטפל

לדיילות

היא לא יודעת להסביר את סיבת כעסו של ואנס. "אני כבר דיילת ותיקה", אמרה צילה לידידיה. "סתמי כבר פעמים רבות עם מנדי ואף פעם לא היו לנו עניינים. הוא ידוע כאחד הג'ינטלמנים בקרב הקפטנים של אל-על, ואף פעם הוא לא נטפל לדיילות, כפי שעושים קפטנים אחרים.

"יכול להיות שהוא היה במצב-רוח רע באותו הבוקר, או שאולי לא ישן טוב בלילה. אבל אני לא מוכנה שמישהו ידבר אלי בגסות, אפילו אם הוא קפטן. לא עניתי לו בחוצפה, רק ביקשתי שלא ידבר אלי בסיגנון כזה, וזה מה שהרגיו אותו." מבחינתה של צילה הפרשה כולה סגורה. היא מקווה, שכאשר תחזור מחופשתה הדי ממושכת תטוס שוב, אפילו עם ואנס.

הסביר הקפטן, כאשר התבקש להגיב על התקרית: "העיכוב היה בגלל אנשי התחזוקה, ולא בגלל הוויכוח ביני לבין הדיילת. במה שנוגע לוויכוח עם הדיילת, זה עניין של סמכויות. צריכים להכיר, אפילו בארץ, שיש בעיה של קמל-זת."

טיסות אל-על אינן מצטיינות בדיוק בכל הנוגע להמראות ולנחיתות. הסיבות לכך, בדרך כלל, אוניקטיביות: בעיות תחזוקה, עומס גדול וניצול מירבי של המטוסים. אך אם למיכלול הסיבות האלה תתווסף עתה עוד סיבה — איחורי יוקרה — לא ימריא מריב בין דיילים לקברניטים — לא ימריא ולא ינחת שום מטוס של אל-על בזמן המועד.